

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **P. P.**, proti žalované: **Kancelář Poslanecké sněmovny**, se sídlem Sněmovní 176/4, Praha 1, zastoupena JUDr. Michalem Nespalou, advokátem se sídlem Vyšehradská 21, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí vedoucího Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 2. 8. 2012, č.j. VKPS,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Kanceláře Poslanecké sněmovny, vedoucího Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 2. 8. 2012, č.j. VKPS se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000,- Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí vedoucího Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 2. 8. 2012, č.j. VKPS, kterým byl potvrzen postup samostatného oddělení styku s veřejností Kanceláře Poslanecké sněmovny při vyřizování žádosti žalobce ze dne 11. 6. 2012 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“).

Žalobce v žalobě uvedl, že dne 11. 6. 2012 podal elektronickou poštou žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. Předmětem žádosti bylo sdělení následujících informací:

„1) dle jakého zákonného či zákonných ustanovení vstoupila dne 7. 6. 2012 na půdu sněmovny ozbrojená složka Policie ČR a byla přítomna jednání sněmovny. Tzn., že žádám přesný odkaz zákonného ustanovení, který umožňuje tento krok, ke kterému svolila bez dalšího madam Němcová.

2) žádám o poskytnutí ceníku jídla, nápojů a dalších věcí, které lze zakoupit v místech tomu určených v budově PS, tedy žádám zaslat ceníky, dle kterých poslanci sněmovny nakupují občerstvení a jiné věci, které lze na místě zakoupit.

3) žádám o celkovou cifru vyplacenou na odměnách všech zaměstnanců PS v roce 2011 a 2012 a dále stručné odůvodnění vyplacení a počet osob, kterých se odměny týkaly, tedy pouze počet osob, kterým byly vyplaceny odměny v roce 2011 a 2012 a dále kdo tyto odměny schválil.“

Žalobce dále uvedl, že mu povinný subjekt dne 20. 6. 2012 zaslal v zákonné lhůtě písemnost, jejímž obsahem mělo být dle žalované poskytnutí požadovaných informací. Proti tomuto přípisu podal žalobce stížnost podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. O podané stížnosti bylo následně rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Žalobce namítl, že žalovaná v rozporu se zákonem potvrdila postup povinného subjektu, který byl rovněž v rozporu se zákony. Povinný subjekt dle žalobce svým přípisem ze dne 20. 6. 2012 nepostupoval v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., jelikož žalobci neposkytl informace, které žalobce požadoval ve své žádosti.

Žalobce dále namítl, že rozhodnutí žalované trpí zjevnými vadami a je nezákonné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dle žalobce v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaná se dále dle žalobce nedostatečně vypořádala s námitkami, které žalobce uvedl ve své stížnosti ze dne 7. 7. 2012.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. Uvedla, že žalobci bylo na jeho žádost o informace odpovězeno zcela v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. Žalovaná dne 20. 6. 2012 žalobci dostatečně odpověděla na všechny jím vznesené dotazy. Vzhledem k tomu, že byla žádost vyřízena v plném rozsahu, nevydala vedoucí oddělení styku s veřejností žalované ani rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti.

K bodu č. 1) žádosti žalobce žalovaná uvedla, že dotaz žalobce směřoval k zákonnému ustanovení, které by umožňovalo vstup ozbrojených složek. Zcela správně tak bylo žalobci odpovězeno, že tímto ustanovením je § 52 odst. 4 zákona č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 90/1995 Sb.“), které umožňuje vstup do jednacího sálu těm, kdo mají výslovné svolení předsedy sněmovny. Nadto žalovaná uvedla, že jí není známo, že by dne 7. 6. 2012 na půdu Poslanecké sněmovny vstupovala nějaká část ozbrojených složek.

K bodu č. 2) žádosti žalobce žalovaná uvedla, že žalobci byl poskytnut ceník, který obsahuje ceny nápojů, jídla a dalších, a to restaurace Sněmovní 4 v Poslanecké sněmovně, kterou využívají poslanci, jejich asistenti, zaměstnanci Kanceláře Poslanecké sněmovny a pracovníci poslaneckých klubů, novináři a další hosté Poslanecké sněmovny. Žalovaná uvedla, že vzhledem k jazykové povaze dotazu žalobce, lze předpokládat, že žalobce vyžaduje právě a pouze jen jeden ceník. Nelze se dle žalované domnívat, že by bylo možné vyžádat si ceník ze všech míst, kde lze zakoupit jídla a nápoje, přičemž je potřeba vzít v potaz množství automatů na občerstvení a na pití a dalších gastronomických zařízení umístěných v budově Poslanecké sněmovny. Žalovaná uvedla, že vzhledem k tomu, že neexistuje nic jako centrální

ceník všech gastronomických středisek, nebylo jiné možnosti než jedno z nich zvolit a jeho ceník týkající se nápojů, jídel a dalších zaslat.

K bodu č. 3) žádosti žalovaná uvedla, že žalobci bylo zodpovězeno v souladu s tehdy platným stanoviskem Úřadu pro ochranu osobních údajů a žalobci tak byly sděleny informace o platech zaměstnanců Kanceláře Poslanecké sněmovny. Rovněž mu byly podány informace ohledně výše a zdůvodnění odměn vyplacených v letech 2011 – 2012 tak, jak bylo žalobcem požadováno.

Ke stížnosti žalobce ze dne 7. 7. 2012 žalovaná uvedla, že vzhledem k tomu, že dospěla k závěru, že bylo postupováno v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., bylo v napadeném rozhodnutí konstatováno a zdůvodněno, že při vyřizování žádosti o poskytnutí informací bylo postupováno v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. Na tomto svém závěru žalovaná setrvala.

Při ústním jednání před soudem žalobce odkázal na podanou žalobu. Dále uvedl, že napadené rozhodnutí není v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož je nedostatečně odůvodněno, přičemž žalobce odkázal na nález Ústavního soudu III.ÚS 35/99 ze dne 14. 10. 1999 a na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č.j. 6 A 143/2001-151. Dále žalobce uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo uvedeno zákonné ustanovení ani myšlenkové pochody, kterými se žalovaný řídil při tomto rozhodnutí.

Dle žalobce je postup povinného subjektu v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb., protože povinný subjekt neposkytl informace v souladu s žádostí. Jestliže žádost v bodu č. 3) požadoval poskytnout informace o konkrétní částce, která byla v uvedených letech vyplacena na odměnách, a počtu osob, kterým byly odměny vyplaceny, přičemž povinný subjekt ve svém sdělení ze dne 20. 6. 2012 pouze specifikoval, kolik činí průměrný plat zaměstnance Kanceláře Poslanecké sněmovny a jak se počítá, potom se k obsahu žádosti nevyjádřil. Po podané stížnosti se s tímto pochybením nevypořádala žalovaná ani v napadeném rozhodnutí.

Stejně tak tomu bylo dle žalobce i u bodu č. 2) žádosti. Žalobce zdůraznil, že ve vyjádření k podané žalobě žalovaná uvedla, že byly poskytnuty ceníky nápojů, což se však dle žalobce nikdy nestalo, přičemž dokonce v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že byl poskytnut pouze jídelní lístek. Žalovaná tak podle názoru žalobce vůbec nerespektovala zákon č. 106/1999 Sb., neposkytla žalobci informace a ani nevydala rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Zástupce žalované při ústním jednání před soudem uvedl, že žalobce v podané žalobě opomněl uvést, jak byl přímo zkrácen na svých právech napadeným rozhodnutím. Odkaz na porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu nemůže obstát, protože toto ustanovení klade nároky na náležitosti napadeného rozhodnutí, které byly v napadeném rozhodnutí uvedeny. Nezbytnou podmínkou žaloby proti rozhodnutí správního orgánu je, aby žalobce tvrdil zkrácení ve svých subjektivních právech, přičemž žalobce tuto povinnost dle žalované nesplnil.

K bodu č. 1) uvedl, že odkazem na zákonné ustanovení byla žádost žalobce o informace v tomto bodu zcela vyčerpána.

K bodu č. 2) uvedl, že byl žalobci poskytnut jídelní lístek z restaurace v Poslanecké sněmovně, kterou provozuje oddělení gastronomie, odbor hospodářské správy, Kanceláře Poslanecké sněmovny ve smyslu organizačního řádu Kancelářské sněmovny. Jiný ceník žalovaná poskytnout nemohla, protože jiný neexistuje.

K bodu č. 3) uvedl, že žalovaná nemohla poskytnout tyto informace, tj. celkový seznam všech zaměstnanců včetně jejich platových poměrů a počet osob, kterým byly odměny vyplaceny, a kdo tyto odměny schválil z důvodu toho, že by tyto informace byly v rozporu s ústavním právem těchto osob na ochranu soukromého života a osobních údajů.

Žalobce k argumentu žalované, že nesplnil podmínky pro podání žaloby podle § 65 s.ř.s., odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č.j. 9 As 76/2007-52, který se zabýval podáním žaloby v obdobném případě. K argumentu žalované, že některými informacemi nedisponuje, žalobce uvedl, že dle § 15 zákona č. 106/1999 Sb. měla žalovaná tyto informace odmítnout poskytnout a dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č.j. 4 As 57/2007-85.

Z obsahu spisového materiálu předloženého správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 11. 6. 2012 podal žalobce žádost u žalované o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., jejímž obsahem byly výše uvedené body.

Dne 20. 6. 2012 zaslalo samostatné oddělení styku s veřejností Kanceláře Poslanecké sněmovny žalobci přípis, ve kterém mu k jednotlivým bodům žádosti sdělilo následující:

K bodu č. 1 uvedlo, že předsedkyně Poslanecké sněmovny je k tomuto kroku oprávněna podle § 52 odst. 4 zákona č. 90/1995 Sb.

K bodu č. 2 oddělení styku s veřejností žalované žalobci jako přílohu tohoto přípisu zaslalo platný jídelní lístek z restaurace v Poslanecké sněmovně.

K bodu č. 3 je uvedeno, že zaměstnanci žalované mohou podle platového řádu žalované a v souladu s § 134 a 224 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, obdržet odměnu za splnění mimořádných nebo významných pracovních úkolů. Výši mimořádných odměn určuje vedoucí žalované na návrh vedoucích příslušných útvarů a s přihlédnutím k nadstandardnímu plnění pracovních úkolů nad rámec pracovní smlouvy. Průměrný plat zaměstnanců v pracovním poměru v Kanceláři Poslanecké sněmovny v roce 2011 byl 38.444,- Kč, návrh průměrného měsíčního platu na rok 2012 je podle schváleného státního rozpočtu 36.064,- Kč. Plat zaměstnanců žalované se řídí stupnicí 16 platových tarifů podle platových tříd a platových stupňů dle dosaženého vzdělání a pracovní odbornosti včetně pracovního zařazení a odpracovaných let v oboru. Vedoucí pracovníci mohou svým podřízeným navrhnout 4x ročně odměnu až do cca 50% platu.

Dne 10. 7. 2012 byla žalované doručena stížnost žalobce ze dne 7. 7. 2012 podaná podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. Žalobce v této stížnosti uvedl, že mu byla dne 20. 6. 2012 zaslána odpověď na jeho žádost o informace, která je však v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb.

Žalobce spatřoval rozpor v tom, že mu povinný subjekt neposkytl požadované informace, ani v zákonem stanovené době nevydal rozhodnutí, kterým by požadované informace odmítl poskytnout. Žalobce uvedl, že odpověď k bodu č. 3) vůbec neodpovídá žádosti a že k bodu č. 2) je uveden pouze jídelní lístek, přestože žádost zněla na všechny jídla a nápoje a další produkty, které lze zakoupit. K odpovědi na bod č. 1) žalobce uvedl, že je v přípisu uveden pouze odkaz na pobyt osob na půdě sněmovny, ale žádost směřovala na ozbrojenou návštěvu, tedy na odkaz zákona, který umožňuje vstup ozbrojené osoby na půdu sněmovny.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 2. 8. 2012 bylo o stížnosti žalobce rozhodnuto tak, že byl podle ustanovení § 16 odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. potvrzen postup samostatného oddělení styku s veřejností Kanceláře Poslanecké sněmovny při vyřizování žádosti žalobce o poskytnutí informací ze dne 11. 6. 2012.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí je konstatováno, že postup povinného subjektu při vyřízení žádosti byl v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 106/1999 Sb., přičemž žalovaná zopakovala odpovědi z přípisu ze dne 20. 6. 2012 a uvedla, že bylo žalobci ve všech bodech zodpovězeno správně, resp. v souladu se zákonem.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Právní úprava stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace je obsažena v ustanovení § 16a zákona č. 106/1999 Sb.

Podle § 16a písm. c) odst. 1 tohoto zákona může stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen "stížnost") podat žadatel, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo

Postup nadřízeného orgánu, který o stížnosti rozhoduje, je upraven v odstavci 6 citovaného ustanovení. Nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že

- a) postup povinného subjektu potvrdí,
- b) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, nebo
- c) usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti.

K jednotlivým bodům žádosti soud uvádí následující:

K bodu č. 1) žádosti má soud za to, že na žádost o informace bylo odpovězeno v potřebném rozsahu a i odůvodnění napadeného rozhodnutí odpovídá okolnostem této věci. Podle § 52 odst. 4 zákona č. 90/1995 Sb. mají kromě osob uvedených v odstavcích 2 a 3 do jednacího sálu přístup pouze ti, kdo k tomu mají výslovné svolení předsedy Sněmovny. Ohledně tohoto bodu žádosti tedy žalovaná dle názoru soudu nepochybila. Právní předpis nerozlišuje mezi civilními osobami a příslušníky ozbrojených sborů.

V bodu č. 2) žádosti požadoval žalobce tyto informace: „*žádám o poskytnutí ceníku jídla, nápojů a dalších věcí, které lze zakoupit v místech tomu určených v budově PS, tedy žádám zaslat ceníky, dle kterých poslanci sněmovny nakupují občerstvení a jiné věci, které lze na místě zakoupit*“. Na tuto žádost mu však byla zaslána pouze kopie jídelního lístku v restauraci Poslanecké sněmovny, ačkoli se žalobce dožadoval poskytnutí ceníku jídla, nápojů a dalších věcí, které lze v Poslanecké sněmovně zakoupit. O zbytku jeho žádosti v tomto bodu nijak rozhodnuto nebylo, přesto však v odůvodnění napadeného rozhodnutí byla tato odpověď shledána jako učiněná v dostatečném rozsahu.

Napadené rozhodnutí se žádným způsobem nevypořádalo s tím, co bylo namítáno ve stížnosti, tzn. s neúplností dané informace. I v případě, že by soud vycházel pouze z toho, že

v Poslanecké sněmovně je pouze restaurace, tak žalobci nebyl poskytnut ceník nápojů. Pokud lze předpokládat tak, jak je známo široké veřejnosti, že se v Poslanecké sněmovně nachází nejen restaurace, ale i další občerstvovací prostory, tak potom měly být žalobci sděleny požadované informace, anebo v této části mělo být o žádosti rozhodnuto v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. tak, že tuto informaci nelze poskytnout nebo nebude poskytnuta ze zákonem stanovených důvodů.

V bodu č. 3) žádosti žalobce požadoval sdělení informace, jaká celková částka byla vyplacena na odměnách všech zaměstnanců Poslanecké sněmovny v roce 2011 a 2012 a počet osob, kterým byly tyto odměny vyplaceny a kdo jejich vyplacení schválil, tj. zcela konkrétní údaje.

V přípisu ze dne 20. 6. 2012 bylo žalobci pouze obecně odpovězeno, podle jakých zákonných ustanovení mají zaměstnanci Poslanecké sněmovny nárok na odměnu. Dále mu byl sdělen průměrný plat zaměstnance v pracovním poměru v Kanceláři Poslanecké sněmovny za rok 2011 a jeho návrh na rok 2012. Jedinou informací, kterou žalobce požadoval a která mu byla sdělena, byl postup schvalování a určování odměn jednotlivým zaměstnancům.

Z výše uvedeného dle názoru soudu vyplývá, že i tato část žádosti nebyla zodpovězena dostatečně, když žalobci nebyla sdělena celková částka, která byla v uvedených letech vyplacena na odměnách, a také počet osob, kterých se odměny týkaly. Žalovaná však tento rozsah odpovědi v napadeném rozhodnutí vyhodnotila jako dostatečný, přičemž toto posouzení neodpovídá zákonu č. 106/1999 Sb. a právu na informace, a proto je potřeba na napadené rozhodnutí hledět jako na nepřezkoumatelné z nedostatku důvodů, neboť se nevypořádalo s jednotlivými námitkami uvedenými ve stížnosti.

Informace o celkové částce vyplacené na odměnách a počtu osob nejsou dle názoru soudu informacemi, jejichž poskytnutí by nebylo možné z důvodu ochrany osobních údajů.

K argumentu žalované, že žalobce netvrdil zkrácení na svých právech a z toho důvodu není možné dovodit jeho aktivní legitimaci k podání žaloby, soud uvádí, že zákon č. 106/1999 Sb. je koncipován tak, že každý se může na povinném subjektu domáhat poskytnutí jakýchkoli informací. Z jakého důvodu tak činí, jaká je jeho pohnutka, není z hlediska tohoto zákona rozhodující. Povinný subjekt je v zásadě povinen informace poskytnout v souladu se žádostí, pokud ovšem neexistuje zákonem předpokládaný důvod pro odmítnutí poskytnutí informace. V daném případě však povinný subjekt informace neodmítl poskytnout, pouze ji neposkytl v souladu se žádostí. Proti tomuto postupu se v souladu se zákonem bránil žalobce stížností, ve které uvedl námitky proti odpovědi. Žalovaná se však námitkami, které z výše uvedených důvodů považuje soud za důvodné, nezabývala a nevypořádala je, když pouze potvrdila postup povinného subjektu, který však v bodech č. 2) a 3), jak je uvedeno výše, pochybil. Samotný fakt, že žádost nebyla vyřízena v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. dle soudu znamená porušení práva žalobce na informace.

Soud tedy závěrem shrnuje, že tím, že žalovaná nevypořádala námitky žalobce obsažené ve stížnosti, zatížila své rozhodnutí vadou, která způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Z uvedených důvodů soud shledal žalobu důvodnou a žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.r.s. pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Právním

názorem, který soud vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalovaná měla shledat postup povinného subjektu v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb. a postupovat podle § 16a odst. 6 písm. b) nebo c), tj. buď povinnému subjektu nařídít poskytnutí informace, nebo usnesením věc převzít a informaci sama poskytnout, popř. žádost odmítnout.

Pro úplnost soud dodává, že v tomto případě nelze využít postup podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., který soudu při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti v případě, že shledá odmítnutí žádosti nedůvodným, umožňuje zrušit rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a především nařídít povinnému subjektu požadované informace poskytnout. Tento postup soud vzhledem k tomu, že předmětem řízení bylo rozhodnutí o stížnosti podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb., nikoli rozhodnutí o odvolání proti odmítnutí žádosti, nemohl využít. Ostatně žádné rozhodnutí o odmítnutí žádosti ani ve správním řízení v tomto případě vydáno nebylo. Některé požadované informace totiž vůbec poskytnuty nebyly, aniž by bylo jejich poskytnutí odmítnuto. Přesto soud shledává vhodným upozornit na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012-62, v němž se tento soud zabýval poskytováním informací o výši peněžitých plnění poskytovaných zaměstnanci zaměstnavatelem, který je povinným subjektem, v souvislosti s pracovněprávním vztahem.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení představuje žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. června 2016

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
S. Š.